

Barreau-könyvek
Több mint
45 000
eladott példány

NICOLAS BARREAU

Párizs mindig
jó ötlet

A kék tigris rejtélye

PARK KÖNYVKIADÓ

A fordítás alapjául szolgáló kiadás:
Nicolas Barreau: *Paris ist immer eine gute Idee*. Piper, 2016

Fordította Fodor Zsuzsa

Copyright © Thiele Verlag in der Thiele & Brandstätter Verlag GmbH,
München und Wien, 2014

Hungarian translation © 2017 Fodor Zsuzsa

Magyar kiadás © 2018 Park Könyvkiadó, Budapest

Borítóterv © semper smile, München, Christina Krutz,

Biebesheim am Rhein terve alapján

Borítóképek © Chloé Wolff/ArtMarie

ISBN 978-963-355-407-4

Szerkesztette Szalay Marianne

A szöveget gondozta Markwarth Ágnes

Műszaki szerkesztő Széplaki Gyöngyi

A borítót az eredeti felhasználásával tervezte Váradi Zsolt

Tördelte Kaposvári Franciska

A croissant visszahozta Rosalie-t Picard úrhoz és ehhez a bosszantó lakbéremeléshez. Homlokát ráncolva, gondterhelten meredt a levélben szereplő, meglehetősen fenyegetőnek tűnő számokra. Noha a Luna Luna időközben már stabil vásárlókörrrel rendelkezett, és minduntalan új vásárlók és turisták torpantak meg a kis papírbolt szeretettel dekorált kirakata előtt, hogy aztán odabent elragadtatott kiáltásokkal ajándékkártyákat, csinos noteszeket vagy levélnehezékeket vegyenek kézbe, és nem is távoztak az üzletből úgy, hogy ne vásároltak volna valamit, mindazonáltal Rosalie nem nagyon ugrálhatott. Postai levelezőlapokkal és mindenféle szép írószerekkel manapság nem lehet nagyot kaszálni, még a Saint-Germainben, az egykori irodalmárnegyedben sem.

Rosalie mégsem bánta meg soha a döntését. Anyja, aki végül mégis egy kis induló tőkét bocsátott rendelkezésére az örökségből, csak lemondóan sóhajtott, mondván, hogy Rosalie úgyis azt csinál, amit akar, és mindenképpen jobb egy akármilyen boltot vezetni, mint festőként kipróbálni a szabadesést. Persze *nem sokkal* jobb.

Cathérine Laurent valószínűleg sosem fog beletörődni, hogy a lánya nem tanult valami értelmes szakmát. Vagy legalább nem ment feleségül egy feltörekvő fiatalemberhez (vagy akár idősebb úrhoz). (Ez a jó szándékú, óriás lábú fitnesszedző, aki olyan unalmas, hogy az embernek sírni volna kedve, csak nem lehet az?) Cathérine úgyszólván sosem járt a lánya boltjába, az előkelő hetedik *arrondissement*-ben, az az kerületben lakó barátainak és ismerőseinek azt mondta, hogy Rosalie-nak irodaszerüzlete van – ez mégiscsak komolyabban hangzott *valamivel*.

Hát... nem annyira *irodaszer* volt az, mondhatni, egyáltalán nem az volt. A varázslatos Luna Luna papírboltban hiába keresett volna az ember iratrendezőt, gyorsfűzőt, papírlukasztót, iratkosarat, átlátszó védőtasakot, ragasztót, mappát, gemkapcsot. Rosalie azonban fölöslegesnek tartotta, hogy felvilágosítsa tévedéséről. Mosolyogva hallgatott, és minden reggel örömmel ment le a boltjába, hogy felhúzza a vasrácsot és beengedje a napfényt.

A falak finom hortenziakékben ragyogtak fel, a helyiség közepén sötét faasztal állt, ezen volt szétrakva a bolt minden kincse: virágmintás bevonatú dobozok, bennük a legkülönbözőbb üdvözlőkártyák és borítékok, vagy mázas kerámiabögrék finom színekben, ezeket egy művész nő készíti a Quartier-ban, Rosalie finom, mintás papírral bevont ceruzákat tartott bennük. Mellettük írómappák régi rózsanyomatokkal. Tetszetősen díszített üzleti naplók és jegyzetfüzetek álltak halomban a levélpapírmappák és pecsétviaszt tartalmazó dobozok és fapecsétek mellett.

Az oldalsó falak világos polcain finom díszcsomagolópapír-tekercesek sorakoztak, továbbá szín és méret szerint rendezett levélpapírok és borítékok; ajándékcsomagok átkötésére szolgáló, nagy tekercesről lelógó, illatos szalagok lengtek a kis puhafa asztal mellett, amelyen a pénztárgép állt, a kékre festett hátsó falat pedig kőlapok díszítették, fehér galamb-, sötét szőlő- és halvány rózsaszín hortenziamintával – a régi motívumok új fényben ragyogtak a vastag lakkréteg alatt –, és egy nagy olajkép, amelyet Rosalie maga festett, és amely egy meseszerű erdőt ábrázolt, benne egy lány szaladt bíborvörös ruhában, lobogó szőke hajjal.

A pénztár mellett a sarokban magas, zárt üvegvitrin állt, benne drága töltőtollak és ezüst levélnyitó kések.

A kirakat kecses kártyatartókkal volt kidekorálva, amelyek messziről tarka patchwork takaróra emlékeztettek. Egy négyzetben elrendezett, szív alakúra hajtogatott ezüstdrótok mögött a legkülönbözőbb képeslapok álltak össze vidám összművészeti alkotássá. Közvetlenül mellettük díszes, sötétkék, türkizkék és rezedazöld csomagolópapír-csíkok függtek pompás William Morris-féle mintákkal, s lent, a kirakat aljában legyezőformában szétterített képeslapok és kártyadobozok virágmotívumokkal vagy a tengerparton álló, esetleg könyvet olvasó nőalakot ábrázoló képekkel. Köztük selyempapírral bélelt dobozokban súlyos levélnehezékek üvegből, bennük préselt rózsza, régi vitorláshajók metszetei és festett Fatima keze amulettek, de szavak és mondatok is, ezeket nap mint nap el lehet olvasni anélkül, hogy megcsömörlene tőlük az ember. Zergebórszínű alapon finom barna ecsetvonással ott áll, hogy *Paris*. Vagy *L'Amour*, vagy *La beauté est partout* – „A szépség mindenütt jelen van”.

Auguste Rodin, a szobrász és festő mindenestre ezt mondta, és ha Rosalie körülnézett a boltjában, boldog volt, hogy a maga módján hozzájárult ahhoz a bőséghez és szépséghez, amit az élet tartogatott.

A Luna Luna specialitásainak azonban azok a kézzel festett képeslapok számítottak, amelyek a bejárati ajtótól jobbra álló, két forgatható képeslaptartó állványon sorakoztak – épp csak hogy befértek a kicsiny papírboltba, holott talán éppen ezek voltak a legfontosabbak.

Az, hogy a Dragon utcai kis bolt egyáltalán ennyi évig tartotta magát, Rosalie üdvözlőlapos ötletének volt köszönhető. A kívánságot tartalmazó üdvözlőlap volt a specialitása, és hamarosan híre ment, hogy a Luna Luna papírboltban kézzel festett üdvözlőlapokat lehet kapni a legképtelenebb alkalmakra.

Esténként, zárás után Rosalie késő éjjelig nagy asztalánál ült a bolt fölött lévő szobájában és rajzolta, vízfestékekkel festette a lapokat mindazoknak, akik még hittek a kézzel írott szavak varázslatában. Elbűvölő kis műalkotás volt mindahány, tépett szélű merített papíron, egy-egy mondattal vagy mondással, amelyhez Rosalie hozzáillő rajzot talált ki. Az egyik lapon például az állt, kék tintával odakanyarított betűkkel, hogy „Ne felejts el!”, az alatta lévő rajzon két bőrönddel egy apró termetű nőt lehetett látni, amint hatalmas virágcsokrot nyújt a néző felé, benne odapötytyentett éteri nefelejcskekkel. Vagy: „A nap a felhők mögött is süt” – ezen egy csüggedt lány állt piros esernyővel a szürke égbolt alatt az eső áztatta utcán, miközben a kép felső szélén kis angyalkák labdáztak a napkoronggal. „Amikor felébredtem, azt kívántam, bárcsak itt lennél” – hozta a világ tudomására egy másik üdvözlőlap, melyen egy rét közepén egy ágyon pálcikaemberke ült egy pitypangot fújva, vágyakozva pillogott a távolba, s a pitypang pihéi apró, kavargó betűkké álltak össze, és a „vágy” szót adták ki.

Rosalie üdvözlőlapjait, melyek egy kicsit Raymond Peynet bájos rajzaira emlékeztettek, vitték, mint a cukrot, s a vevők hamarosan már saját elképzeléseikkel és ötleteikkel is megkeresték.

Legtöbbször természetesen a szokásos alkalmakról volt szó (születésnap, mielőbbi felépülés kívánása, utalvány, meghívó, Valentin-nap, esküvő, karácsonyi és húsvéti üdvözlő), de mindig akadtak különleges kívánságok is.

Lányok kívántak valamit az édesanyjuknak, édesanyák kívántak valamit a fiuknak, unokahúgok kívántak valamit a nagynénjüknek, nagymamák az unokájuknak, barátnők a barátnőjüknek. De a legleleményesebb kívánságok mindig a szerelmesektől érkeztek.

Csak nemrég járt az üzletben egy már nem egészen fiatal úr ezüstkeretes szemüvegben és kifogástalan öltönyben, hogy feladja a megrendelését. Bőr aktatáskájából nagy körülményesen előhalászott egy papírt, és zavartan letette a pénztárgép mellé az asztalra.

– Elképzzelhető, hogy eszébe jut erről valami?

Rosalie elolvasta a papíron álló mondatot, és elmosolyodott.

– Persze – felelte

– Holnaputánra?

– Nem gond.

– De különösen szép legyen!

– Ne aggódjon!

Aznap este Rosalie odafent ült az íróasztalánál, amelyen a régi, fekete fémlámpa fényében vastag befőttesüvegekben különböző méretű ceruzák és ecsetek sorakoztak glédában, és egy szürke öltönyös férfit és egy hárszöld ruhás nőt rajzolt, akik egymást kézen fogva – négy felfelé szálló fehér galamb húzta őket kék szalaggal a csőrükben – Párizs fölött lebegtek.

*„A legnagyobb kalandok mindig
a szív kalandjai.”*

Rosalie egy kis levelezőlapbolt tulajdonosa a párizsi Saint-Germainben. Imád rajzolni, és kedvenc színe a kék. Amikor a híres gyermekkönyvíró éppen őt kéri fel, hogy illusztrálja *A kék tigris* című új mesekönyvét, Rosalie repes az örömtől. Nem sokkal később egy izgatott New York-i irodalomprofesszor ront be az üzletbe, és magából kikelve plágiummal vádolja meg a könyv szerzőjét. Rosalie felháborodottan utasítja vissza a képtelen vádat. De ahogy múlik az idő, sejteni kezdi, hogy ez a mese valami titkot rejt...

parkkiado.hu 3490 Ft

facebook.com/parkkonyvkiado